

**CARMEN
SANDIEGOTM**

INDICIU CU INDICIU

CAPITOLUL 1

Londra, Anglia, 10:00, ora locală

CARMEN SANDIEGO S-A OPRIT. ÎN FAȚĂ, PE LA jumătatea străzii, Tigroaica se plimba pe trotuarul aglomerat, oprindu-se ocazional să se uite la vitrinele magazinelor. Cu ghearele-i extrem de ascuțite vârâte în buzunarele trenchiului său scurt și elegant, arăta ca orice altă tânără londoneză șic. Dar Carmen știa care-i treaba...

— Hei, Roșcato, prietena noastră felină încă se mai uită la vitrine? a rostit o voce în urechea lui Carmen.

— Asta vrea ea să creadă toată lumea, Jucătorule, a răspuns Carmen cu voce joasă.

Cerceii ei *comm-link*, ce funcționau ca dispozitiv de comunicare, puteau intercepta chiar și cea mai slabă șoaptă – foarte practici, mai ales când erai pe urmele cuiva.

— Dar sunt sigură că Tigroaica n-a bătut atâta drum ca să-și facă de cap la cumpărături în cele mai opulente buticuri ale Londrei.

Mai în față, Tigroaica s-a oprit din nou și a privit în jur. Carmen s-a pitit într-un cadru de ușă. Și-a ținut răsufierea. Zărise Tigroaica pălăria ei fedora și trenciul roșii caracteristice? Preț de o clipă, Carmen s-a întrebat dacă nu ar fi trebuit să meargă sub acoperire, într-un hanorac sau ceva asemănător. Totuși, n-ar fi fost mare diferență. N-ar fi păcălit-o pe Tigroaică nicio secundă: ea cunoștea fața lui Carmen la fel de bine ca propriu-i chip.

— Undă verde, a murmurat Carmen când Tigroaica a pornit din nou.

Apoi, Carmen s-a grăbit înainte, nedorind să piardă urma țintei sale. O urmărea pe Tigroaică prin Londra, Anglia, de jumătate de oră. Tot drumul de la stația Victoria și până unde se aflau acum – cartierul Knightsbridge, conform Jucătorului. Foarte luxos și exclusivist. O mecca a cumpărătorului împătimit, plin de magazine scumpe, de la Harrods, faimos în toată lumea, la felurite buticuri de designer și unele dintre cele mai scumpe aparate de lux din lume.

Jucătorului îi plăcea să găsească astfel de detalii despre locurile pe care le vizita Carmen. Și se și pricepea la asta. Nu-i de mirare, era un puști minune în ale high-tech-ului, care își petrecea majoritatea timpului explorând fiecare părticică și byte al internetului. Carmen nu îl întâlnise niciodată pe Jucător în persoană, dar era o parte de încredere a echipei sale. Fără ajutorul lui, i-ar fi fost mult mai greu să-și ducă la capăt misiunea autoimpusă: să străbată lumea, să îndrepte nedreptăți și să fure de la criminali. În special de la imperiul criminal supersecret cunoscut drept VILE.

În față, Tigroaica s-a strecurat deodată pe o alee dintre un restaurant sofisticat – încă închis atât de devreme – și o casă victoriană mare și impunătoare. Carmen s-a furișat după ea. Era o capcană? Tigroaica era șireată, probabil cea mai vicleană agentă instruită vreodată de VILE. Ei bine, cu excepția lui Carmen, desigur...

A ajuns-o din urmă pe Tigroaică la timp pentru a o vedea intrând într-una dintre clădiri pe o fereastră.

— A intrat într-o casă, i-a spus ea Jucătorului.

— Cea în fața căreia stai acum? Așteaptă, voi afla mai multe.

Jucătorul n-a lăsat-o să aștepte prea mult.

— Am găsit-o pe GPS, a spus el. Casa aceea aparține unui bogătaș pe nume Percival Weston-Blather. Cincizeci și patru de ani. Fără ocupație specificată.

— Era suficient să-mi zici „bogătaș“, a spus Carmen. Domnul Weston-Blather trebuie să aibă ceva valoros acolo.

— Asta ar explica zvonurile.

Carmen a încuviințat din cap, cu toate că știa că Jucătorul nu o putea vedea. „Zvonurile“, cum le zisese el, erau motivul pentru care se afla acolo. Jucătorul își vâra mereu nasul prin dark web, prin internetul clasic și prin fiecare spațiu cibernetic dintre ele, în căutare de orice semne sau mesaje secrete despre VILE – Vânători Internaționali de Lucruri Exportate. Cea mai rea adunătură de escroci și criminali de care nu auzise nimeni. Dușmanii de moarte ai lui Carmen. Și fosta ei familie... sau așa ceva...

Și-a alungat acele gânduri din minte.

— Cei din VILE sunt lacomi, i-a șoptit ea Jucătorului. Dar nu și-ar folosi timpul și resursele furând ceasul și butonii vreunui bogătaș obișnuit.

— Exact. Sigur urmăresc o pradă mare... ceva demn de efortul lor, a spus Jucătorul.

Carmen a aprobat iar din cap. Așadar, ce o trimiseseră pe Tigroaică să fure de data asta?

Doar un mod de a afla, a murmurat Carmen, trăgându-se mai aproape de fereastra deschisă și aruncând o privire printre draperiile din catifea groasă, lungi până la podea. Draperiile blocau soarele strălucitor al dimineții, dar Carmen a putut să

vadă destul de bine odată ce ochii i s-au ajustat la întunericul dinăuntru.

— Uau! Asta da comoară!

— Ce e, Roșcato? i-a șoptit Jucătorul în ureche. Despre ce fel de comoară vorbim? Lingouri de aur? Echipament de înaltă tehnologie? Tabachere prețioase? Ce?

Carmen a cercetat încăperea spațioasă. Era organizată asemenea unei expoziții, cu vitrine în loc de mobilă obișnuită. Documente înrămate și alte lucruri acopereau pereții.

— Prada unor pirați, a șoptit ea. Săbii, topoare, muschete și câteva tunuri în mărime naturală. Cuferes pline de dubloni de aur și nestemate. Chiar și un steag Jolly Roger vechi!

— Steagul piraților, a spus Jucătorul.

Carmen a încuviințat din cap.

— Se pare că bogătașul nostru e colecționar.

Înăuntru, Tigroaica își dăduse jos trenciul, dezvăluind costumul mulat de dedesubt. Își înlocuise ochelarii de soare de firmă cu ochelari de vedere pe timp de noapte, care îi permiteau să vadă mai ușor în încăperea întunecată. Acum se îndrepta către una dintre vitrinele din capătul celălalt al camerei. Carmen s-a aplecat în față, încercând să vadă ce căuta agenta VILE.

— Dubloni, hm? a zis Jucătorul. Poate VILE încearcă să compenseze dublonii ăia pe care i-ai

împiedicat să-i fure în Ecuador de curând. Cât crezi că valorează toată prada aia de pirăți?

— Foarte mult, a răspuns Carmen încet. Dar Tigroaica a venit pe jos. Cum plănuiește s-o scoată de aici pe toată?

— Poate îi trimite VILE vreun fel transport.

— Poate.

Carmen s-a aplecat în față în timp ce Tigroaica și-a încovoiat ghearele extrem de ascuțite de la capătul mânușilor și a folosit un deget arătător ca să facă o gaură în vitrina de sticlă. Apoi agenta VILE a scos ceva – o bucată de pergament care părea antic, îngălbenit, pătat și rupt.

Tigroaica l-a ridicat în lumina ce pătrundea prin ferestre, examinându-l. Carmen a făcut ochii mari, văzându-l și ea mai bine. Părea să fie o hartă. Să fi fost oare harta unei comori?

A scos o pudrieră din buzunar. Doar că nu era, de fapt, o pudrieră – era un scanner optic de înaltă precizie. Chiar și de la această distanță, putea să obțină o imagine destul de bună a acelei hărți...

Clic!

Tigroaica s-a rotit la sunetul aproape inaudibil al scannerului.

— Tu! a strigat ea.